

Morzsák a korinthusi levelezésből

52. MÉLTATLAN MENTEGETŐZÉS

„...kérek titeket, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen erélyesnek lennem annak a meggyőződésnek az alapján, amellyel merészen akarok fellépni némelyekkel szemben, akik úgy vélekednek, hogy mi test szerint élünk” (2Kor 10,2)

Nehéz dolog az, amikor egy vezetőnek a saját tekintélyéért kell küzdenie. A korinthusi hívők láthatóan ebbe a kínos szituációba sodorták gyülekezetalapító apostolukat. Többen alaptalan vádakkal és rágalmakkal illették Pált, megkérdőjelezték apostoli szerepét, hiteltelenséggel vádolták a gyülekezet tagjai előtt. A korinthusi levelezés számunkra ismert utolsó oldalain Pál hosszas védekezését és magyarázkodását olvashatjuk. Pál újabb és újabb érvekkel igazolja önmagát, hosszasan mentegetőzik, ironizál, figyelmeztet, fenyeget és dicsekszik (bár ez utóbbiban több az irónia mint a valódi kérkedés). Ez az apostolnak rendkívül kellemetlen volt, de őszintén szólva mi is zavarban vagyunk a helyzet méltatlanságát látva. Vajon miért ment bele Pál ebbe a játszmába?

Későbbi mondataira hivatkozva azt felelhetnénk, hogy *esztelenség*ből (11,6; 12,11), nyilvánvaló azonban, hogy az apostol az esztelenséget a helyzet méltatlan voltára, és nem saját bölcsstelenségére értette. Nagyon is bölcsen járt el akkor, amikor megvédte tekintélyét, és kilátásba helyezte még ennél is erélyesebb fellépését azokkal szemben, akik a viszályokat és egyenetlenségeket előidéztek a gyülekezetben. Pált a szeretet motiválta, amikor önmagát méltatlan helyzetbe hozta. „Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épületekre.” (12,19) Kikérhette volna magának a bizalmatlanságot, méltóságán alulinak gondolhatta volna a mentegetőzést, és egyszerűen magára hagyhatta volna a szereptévesztésbe került korinthusi hívőket. Azért nem ezt tette, mert szerette őket, és tudta, szükségük van rá és Istentől kapott tekintélyére. Nem dobhatta a lovak közé a gyeplőt. Vállalta hát az esztelenséget, és kiállt tekintélye védelmében.

A vezetők legkínosabb és legméltatlanabb feladata, amikor saját tekintélyüket kell megvédeniük, de ha szeretnek minket, meg fogják tenni. Mi viszont ne hozzuk őket soha ilyen helyzetbe! Ha a korinthusiakhoz hasonlóan mégis próbára tettük őket, akkor viseljünk el vezetőinktől egy kis esztelenséget is (11,1)!